

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИИ.

Урежда редакционенъ комитетъ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до свещ. Д. Попвасилевъ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лв.

предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по 1 левъ
на дума.

4-й Декември--денъ на християнската младежъ.

По инициатива на организираното въ общъ съюзъ българско свещенство денътъ 4-й декември, Въвеждане Богородично, биде обявенъ за денъ, въ който да се работи за християнизиране на нашата младежъ. И наистина, отъ година на година младежътъ, особно училищната, започва да чувствува този денъ като все по-голямъ празникъ. Безспорно, ако само единъ еднически денъ се работи между младежътъ, за да бжде опозната и сблизена тя съ Христа, резултати неможе да има. 4-й декември е поскоренъ денъ за особна манифестация отъ страна на младежътъ—тя тогава манифестира високо и изразно привързаността и обичта си къмъ Христа. А защо свещенството избра този денъ за особна работа надъ младежътъ? Защото на този денъ нѣкога момиченцето Мария, бждащата прициса Иисусова майка, е било въведено въ Иерусалимския храмъ и посветило себе си на Бога. И съ душата и съ тѣлото си това момиченце, благодарение неговата преданностъ къмъ Църквата и Бога, така се пречисти, дишайки „въздуха“ на Божия храмъ, щото се удостои, когато порастна, да роди Спасителя на свѣта, да стане Божия майка. И днесъ, когато нашитѣ деца въ този денъ, попобно на момиченцето Мария, се завеждатъ

въ църква, а следъ това и въ църква, и вънъ отъ нея, имъ се говори за Бога изъ Неговата обичъ къмъ хората и особно къмъ децата, съ това не само се символизира въвеждането на Св. Дева Мария въ храма, но и по единъ впечатлителенъ начинъ имъ се втѣпява въ възприемчивитѣ души, че е добро нѣщо да бждешъ при Бога, че е най-доброто нѣщо.

Родители, майки и бащи, обърнете внимание на идеята, що се манифестира отъ страна на Църквата презъ този денъ!

Дойдете и доведете, често довеждайте, децата си въ Божия домъ. Животътъ ни тѣне все по-вече въ страшна развала. Не остана почти нигде чисто мѣсто, дето можемъ да стѣпимъ безъ да омърсимъ душитѣ си, безъ да вдѣхнемъ атмосферата на грѣха. Само едно оазисче прозира презъ пустинята на нашия обезблагодатенъ животъ—църквата Христова. Родители, доведете своитѣ деца, подобно на момиченцето Мария, на най-свѣтлото и чисто мѣсто, доведете ги при нозетѣ на Христа и той ще ви ги върне очисти, мили ангелчета. Нашата българска земя е преситена отъ подвизитѣ и думитѣ на зли, осатанени хора. Помогнете на тази земя да откърми добри хора, свѣтли личности, християнски характери. Пжтътъ е добре избранъ.

Нашата дума къмъ учителството.

До и въ първитѣ години следъ освобождението учители и свещеници живѣха въ пълно разбирателство. Учителътъ тогава обикновено бѣше църковенъ пѣвецъ. Той гледаше своята работа въ училището презъ страницитѣ на Евангелието. Тогавашиятъ учителъ неможеше да си представи, че би могло да има свободна българска държава, въ която църквата може да бжде неуважавана, а свещеникътъ отстраненъ отъ общия животъ. Въ замѣна на това пжкъ изъ училището излизаха чудни родолюбци, излизаха свѣтли личности, които, като бѣха силно привързани къмъ

църквата, носѣха необикновено благородство въ душитѣ си и знаеха да правятъ жертви, жертви до смъртъ, за „народното дѣло“. Стариатъ учителъ се стремѣше да пустне въ живота хора, които обичатъ и уважаватъ другитѣ хора. И благодарение на това, благодарение, че надъ училището вѣеше евангелски духъ, младежътъ и влѣзла въ живота, вливаше въ този животъ една топла струя и го правѣше по-приятенъ, по-смысленъ, по-благъ. Хубава бѣше България и хубаво се живѣеше въ нея тогава!

Но заживѣхме свободенъ

животъ и свободата като че ни зашемени. Отъ западна Европа, отъ която по онова време (още подъ влиянието на буритѣ на френската революция), духаше вѣтрътъ на грубо материалистическото миросхващане, се пренесе съ отрицателната литература, що заливаше нашата малка неакрѣпна страна, пренесе се духътъ на отрицанието. Стана мода, и голѣма мода, да се подиграватъ онѣзи, които се смѣтатъ за интелигентни хора, съ вѣрата въ Христа, съ неговата църква, съ свещеницитѣ. Тази мода зарази училището, и мина въ широкитѣ кржгове на образованото,божемъ,общество.Свещеникътъ биде изпжденъ отъ училището като учителъ. Църквата пустѣше отъ интелигенция. Този духъ на неуважение къмъ онова, което е Божи свидетелъ и служителъ въ нашата страна, даде много печални резултати за общия животъ на нашата държава и народъ. Независимо отъ това, сега въ западна Европа не е вече мода да се воюва срѣщу религията. Западниятъ свѣтъ е наново вдѣлбоченъ надъ религиозната проблема. Отъ 35 хиляди книжни издания въ една социалистическа Германия 18 хиляди сж посветени на религиозно—философски въпроси. Европа отново търси своя Богъ. Тя се повръща назадъ и повсемѣстно засиля въ своитѣ училища религиозното образование. Отъ 1 прогимназиаленъ до 8 гимназиаленъ класъ въ Германия се учи по три пжти седмично религия. Така е въ по-вечето страни. Лекомислието мина. Въпросътъ за Бога е жизненъ въпросъ за всѣки човѣкъ, толкова по-вече—за мислящия човѣкъ.

Ние живѣемъ въ едно ново време. Разколебаниятъ народенъ духъ иска да му се възвърне силата на вѣрата. Хората търсятъ своя Богъ, търсятъ опора на душата си. Кой ще върне на нашия нищъ духомъ човѣкъ вѣрата въ себе си, въ родината си, въ Бога? Преди всички други не е ли учителътъ и свещеникътъ? Учителътъ има задача да развива ума на подрастващитѣ поколения.

Но този умъ не е целъ. Той е срѣдство, той е цигулката на която свири цигуларътъ—човѣшкиятъ духъ. Нашиятъ умъ трѣбва да бжде насоченъ къмъ висши идеали, а най-великиятъ, най-върховниятъ идеалъ, това е Богъ. Ето общата задача на учителя и свещеника. За да намѣри човѣкъ Бога, трѣбва преди всичко той самъ да се научи да бжде човѣкъ. Нашата родина има голѣма потребност да роди и възпита истински хора. Трѣбва българинътъ да се прероди, както се казва, духомъ. Трѣбва да се приобщи той съ високи идеали. Трѣбва всѣки отъ насъ да се научи да жадува за идеала, що сочи на човѣка—Исусъ, Спасителятъ на човѣчеството. Нима има учителъ въ България, който да е чуденъ на този идеалъ? Нима всички учители не желаятъ да работятъ за духовното обновяване на нашия човѣкъ? Е добре, призванието и на учители, и на свещеници е да работятъ, за да създадатъ характерни, волеви хора—личности. въ нашата страна. Ние, свещеници и учители, не трѣбва въ никой случай да се дѣлимъ и срѣщупоставяме. Безъ насъ народътъ не е народъ. Той ще се озвѣри. Той ще се изгуби. И ние сами ще бждемъ затрити за висшата божия правда, па и за самия реаленъ животъ. Тукъ ние искаме и ратуваме за пълно разбирателство между свещеници и учители. Колонитѣ на в. „Народенъ будителъ“ сж широко разтворени за всѣки учител и учителка. Да забравимъ миналото! И двама ни чака много трудъ за облагородяване на българския характеръ. Нека вѣстникътъ ни бжде една крѣпка връзка между свещеници и учители. Да работимъ! Да работимъ дружно!

Свещ. Д. Попвасилевъ

За невѣрующитѣ.

Ако има нѣщо, отъ което днешното ужъ по-интелигентно общество да страни, това е вѣрата въ Бога. Но пжкъ, ако има нѣщо, което да липсва на това общество, то е щастие. Особно нашата младежъ е почти съвсемъ разнебитена за по-високъ идеалъ. Тя лудо се стреми къмъ вънкашни удоволствия и мимолетни наслади безъ да има у себе си здрави устои за живота, особно пжкъ днесъ, следъ общитѣ нещастия и катаклизми, които сполетяха

нашата измжчена татковина. И ние виждаме тая младежъ пипнешката да се лута днесъ изъ бурния житейски пжтъ и да се разочаровава отъ най-малкитѣ трудности и препятствия, които срѣща на пжтѣ си.

Всички скжсали съ вѣрата и изгубили яката нравствена опора, за тѣхъ живота се явява безцеленъ, излишенъ и безсмисленъ. Резултата отъ всичко това е, разбира се, разюзданостъ на една частъ отъ нашето младо интелигентно общество, предадено на разгуленъ животъ, което много добре характеризира нашия народенъ поетъ—философъ, Ст. Михайловски въ следнитѣ думи:

„Създателъ нѣма! Този свѣтъ е сътворенъ отъ себе си—живѣй за себе си!“—Младежъ полуначетена тѣй мисли днесъ. Дори въ училищнитѣ срѣди ще чуите този брѣтвежъ.

И оргии навредѣ! Щомъ нѣма Богъ—моралъ Е проста хитрина човѣшка,—плодъ на духъ Разбитъ,—игралка на инстинктъ самолюбивъ. Законъ—безъ вѣра въ правда висша—блѣтъ е култъ“.

Не безвѣрието, обаче, е möglich лостъ, на който да се опира както личното, така и семейно—общественото благополучие, а вѣрата въ Бога. Религията е само, която се явява като единствена пазителка на всички истински правози въковни човѣшки норми, чрезъ които се ржководи правилно овществения животъ и отношения.

Въпросътъ за Бога е, така, да се каже, осята, около която винаги се е движилъ духовниятъ напредѣкъ на човѣчеството. Естествено и свръхестественото богословие сж разкривали и разкриватъ за философията и науката нови хоризонти. Отъ друга страна безспорно, никоя друга идея не е тѣй много допринесла за благоденствието на народитѣ, както идеята за Бога, особно когато тя е била усвоявана и отъ ума и отъ сърдцето. Идеята за Бога, правилно усвоена е културенъ двигателъ. Тя повдига самопознанието, тя обмисля историята и личния животъ, тя поставя предъ човѣчеството постоянно нови идеали, тя е въ моралния редъ на живота сжщо тека могща и необходима, както е могща и необходима онази сила на притеглянето, която крепи въ чуденъ редъ планетитѣ и слънцето, пълнещи бездѣнната вселена.

Сектантски фанатизъмъ

Религиознитѣ среди у насъ напоследѣкъ се доста раздвижиха, а нѣкои единици отъ тия срѣди започнаха да взематъ противоцърковни позиции и кой знае отъ какви побуждения водими, ставатъ фанатизирани привърженици на противоправославни сектантски учения. Между нашитѣ православни християни неотдавна се загнизи едно—два адептски семѣйства и благодарение на материалната подкрепа, която получаватъ отъ западъ,

тѣ можаха да прослѣдствуватъ 6-7 години доста безшумно. Обаче напоследѣкъ, насърдени отъ нѣкой случаенъ свой успѣхъ, тѣ започнаха да създаватъ голѣмо име на адвентната църква въ гр. Шуменъ. Привлекли сѣ нѣколко членове около себе си, които още отъ самото начало станали по-ревностни и отъ г-нъ Томасъ, та даже не позволяватъ на дѣцата си да отиватъ въ българско училище, а ги пращатъ въ еврейско такова, защото тамъ се празнувала сжботата. Заблудени хора, които увлечени отъ едно зло, забравятъ и националностъ и бащина вѣра!

Самомнителната и всезнающа учителка на адвентиститѣ отъ града ни е имала голѣми успѣхъ да заблуди и настрои эле кѣмъ бащината си вѣра едно невинно момиче, ученичка отъ I класъ на тукашн. педагогическо училище. Предъ очитѣ на това дете е нарисувана народната църква и нейнитѣ представители съ най лоши краски, а изнесено адвентното учение като божествено. И това заблудено дѣте, научено отъ своята учителка, заявило предъ другаритѣ си въ класа, че е адвентистка, че скоро ще бѣде кръстена въ нѣкакво езеро, че нѣма да прави кръстно знамение и пр. Когато класната наставница отнася въпроса до управлението на училището, ученичката бива предупредена, че такава агитация противъ правосл. църква въ православнo училище не сѣ извинени и че ако продължава ще бѣде изключена. Тя се отказва отъ заблудението си, но азъ мисля че нейната нова „учителка“ не ще се откаже отъ намѣренията си да откъсне това невинно дѣте отъ бащината вѣра, дългъ е и на училищната управа да следи дали ученичката напълно се е отказала отъ заблудението си или продължава да посещава адвентски събрания, нѣщо, което не позволява училищния правилникъ. Свещ. К.

Нѣща, които трѣбва да знае всѣки християнинъ.

при кръщаване

Когато нѣкому се роди дете бащата е длъженъ сжщия денъ да съобщи въ надлежната об-

щина, отъ дето му се издава билетъ за раждане. Въ този билетъ се вписва името, което ще носи детето, и при кръщаване сжщия билетъ се представя на свещеника. Името на детето не може да се смѣни при кръщаването. Онѣзи, които настояватъ свещеника да смѣни името при кръщаване, искатъ отъ него да наруши единъ редъ и да забърка регистритѣ на общината. Поради такава смѣна на името има хора, които цѣль животъ въ гражданскитѣ списъци фигуриратъ съ едно име, а въ църковнитѣ съ друго.

На родители, които не сѣ вѣнчани, децата могатъ да се кръстятъ. Въ кръщелното свидетелство, обаче, се отбѣлзва чемайката не е законна съпруга на бащата. Това е едно петно за малкото християнче.

Когато се види, че нѣкое ново родено дете не ще живѣе, трѣбва веднага да се вика свещеникъ да го кръсти. Въ краенъ случай, при страхъ отъ бърза смъртъ може да кръсти детето всѣки християнинъ като порѣси детето трикратно съ вода и каже: Кръщава се божиятъ рабъ (името) въ Името на Отца и Сина и Светаго Духа. Тогава детето се смѣта за кръстено и, ако умре, се погребва съ свещеникъ.

Свещеникътъ кръщава въ кжщи, когато детето е болно. Може да се кръсти въ кжщи дете и безъ особна нужда. Тогава църковното настоятелство, както и свещеникътъ, взематъ двойна такса. Това се практикува особно въ градоветѣ. По добре е всички деца да се донасятъ въ църква.

Ако нѣкой изгуби кръщелното си свидетелство може да се снабди въ всѣко време съ дубликатъ. За тази целъ не е нужна публикация на изгубения документъ въ „Държавенъ вестникъ“.

Когато иновѣрецъ (нехристиянинъ) иска да стане православенъ, той се кръщава както малкитѣ дѣца. Когато инославенъ (християнинъ—протестантинъ) иска да стане православенъ тѣ само се миропомазватъ. Това става съ разрешение отъ Епархийския архиерей. Католицитѣ, ако сѣ по възрастни отъ 14 години, когато у тѣхъ става миропомазване, не се миропомазватъ. И за тѣхъ се иска разрешение отъ Епархийския Архиерей.

Кръщението е тайнство. То

освобожава човѣка отъ първородния грѣхъ. Нѣкои секанти спорятъ съ православнитѣ. Трѣбвало да се кръщава човѣкъ, когато е съ зрѣлъ разсъдѣкъ. Не. Кръщаването е благодатно тайнство. Тукъ действа божията благодатъ. Тя върши духовното прераждане у човѣка, а не човѣка съ своя разумъ.

Хроника.

По случай празника

на 4 декемврий „Християнизирание на младежта“, въ цѣла България ученицитѣ въ този денъ ще се водятъ въ църква за да се причастятъ, а сжщия денъ следъ обѣдъ ще се даватъ духовни забави и ще имъ се говори за нуждата отъ животъ близкъ до Христа. По този случай въ Шуменъ ще пристигне Негово Преосвѣщение Епископъ Михаилъ Велички. Той въ сжбота, 4 XII, ще служи въ църквата „Св. Възнесение“. Следъ обѣдъ отъ 3 до 4 часа ще говори публична речъ въ голѣмия салонъ на Читалище „Арх. Михаилъ“. Вечерта въ 5½ часа ще говори на войницитѣ и офицеритѣ отъ 7-а пѣх. и 3-а пионерна друж. Въ недѣля сутринта ще служи въ църквата „Св. Три Светители“, а вечерта сжщия денъ ще говори бесѣда въ салона на църквата „Св. Възнесение“.

Въ сжбота 2 часа сл. пл. въ салона на църкв. „Св. Възнесение“ ученическото християнско дружество ще даде забава за ученицитѣ отъ прогимназията и основн. училища. Родителитѣ да снабдятъ децата си съ специалнитѣ малки кръстчета доставени отъ братството за празника.

Презъ последнитѣ дни въ народното събрание е билъ внесенъ законопроектъ за намаление свещеническитѣ такси. Напр., за водосветъ се опредѣля да се плаща само 10 лева, а за кръщение (най-тежката и сложна трѣба)—15 лева. Заплатитѣ пѣкъ свещенически си оставатъ все така малки като по-рано отъ 600 до 1400 лева. Свещенството е много обезпокоено. То иска или да му се даде прилична заплата, съ която да живѣе сносенъ животъ или поне да не се посѣга на и безъ това малкитѣ такси. Ние ратуваме за подигане

авторитета на свещеника въ нашето общество. Като се посѣга така безцеремонно върху издрѣжката на свещенството много ще чака нашето общество да влѣзатъ въ нашитѣ редове по вече интелигентни хора. Просвѣтитиятъ човѣкъ не иска да просекува и мизерствува

на 8 м. м. стана освещаването на новопостроеното народно училище въ с. Срѣдня, Шуменско. Хвала и честь на такива народни учители като г-нъ Дим. Миховъ, който слѣдъ четири годишно пребивание въ сжщото село е успѣлъ да сплоти около себе си селянитѣ и съ общи усилия сѣ самъ построили хигиенична, красива и евтина сграда. Пожелаване още по-голѣмо усърдие на г-на Михова въ общественото поприще и го сочимъ за примѣръ на другитѣ народни учители.

Въ гара Червенобръгъ се състояла конференция на всички свещеници отъ Врачанската епархия. Била е открита лично отъ Епархийския архиерей Митрополита Климентъ Заседанията се състояли въ мѣстния театраленъ салонъ, отпущнатъ даромъ. Чели сѣ лекции трима богослови, дошли отъ София. Конференцията е траяла цели три дни. Всичкигѣ нейни заседания сѣ били посещавани отъ гражданството масово. Възбуденъ е билъ голѣмъ интересъ по много въпроси, които живо трѣбва да интересуватъ всѣки християнинъ. Ето единъ примѣръ за подражание и въ нашата епархия. По разнитѣ градове на епархията се правятъ отъ свещеницитѣ околийски събрания, ала никога тукъ гражданинъ не стѣпва. Защо и до кога това осамотяване?

Настоятъ на вярн. епархийско свещеническо братство е решило сега слѣдъ предсто-ящитѣ коледни празници да открие въ гр. Шуменъ при църквата „Св. Възнесение“ пѣвчески курсъ за църковни пѣвци. Много църкви изъ епархията сѣ останали безъ пѣвци. Нека се заинтересуватъ църковнитѣ настоятелства и изпратятъ желающи младежи въ курса. Той ще трае четири месеци.

Въ Ронжия народното събрание (сената и камарата) е гласувало новъ законъ споредъ който учителитѣ сѣ длъжни всѣка недѣля и

празникъ да водятъ децата на църква и да взематъ участие въ църковното пѣние. Учителитѣ сѣ оплакали въ М-вото, че немогатъ да научатъ децата на църковното пѣние, защото било сложно и тѣрде мжчно условно. Министерството писало въ Св. Синодъ, който изпълномощилъ известния музикантъ и композиторъ Г. Д. Кириякъ да хармонизира и упрости църковното пѣние като го приспособи за деца. Това г. Кириякъ извършилъ. Представениятъ отъ него трудъ Св. Синодъ добрилъ и сега го препоръчва на всички като най-сполучливъ и лесно усвоимъ. Съ това щѣло да се запази и еднообразието, та, ако детето отиде на църква въ друго село или градъ да се не стѣснява, а да си отиде на страната дето сѣ и другитѣ деца и да пѣе заедно съ тѣхъ, защото книгата и мелодиятъ сѣ сжщи. Колко е далечъ нашето училище отъ такива начинания! И на второ мѣсто, колко голѣма е необходимостта отъ кѣмъ пѣние въ нашитѣ църкви! А какво голѣмо значение има да се научатъ всички християни да пѣятъ въ църква, както правятъ руситѣ, както правятъ западнитѣ християнски народи. Но ние въобще не обичаме църквата си. Дали отъ излишекъ на много култура или отъ голѣмъ недостатѣкъ? Читателю, никога не се гордѣй и не манифестирай невѣрието си въ Бога, защото, собственно, манифестирай едно невежество. Религиозниятъ въпросъ не е разрешенъ отъ най-голѣмитѣ и блѣстящи улове на човѣчеството. Не бързай съ своето: не Заинтересувай се отъ живота на родната си църква.

Свещеникъ Стоянъ Н. Стефановъ отъ с. Хасан-факж. О. Пазарско, е ималъ голѣмо нещастие да загуби неотдавна своя почитлемъ синъ, Никола, тѣкущо завършилъ съ отличенъ успѣхъ курса на котленското занаятчийско училище. Никола бѣше извънредно любознателенъ момѣкъ, при това обичаше църквата. Въ по-мощъ на баща си бѣше основалъ въ с. Х. факж. младежкото християнско др-во, което ръководѣше съ успѣхъ. Поминалъ се е отъ „менингитъ“. И казваме на опечаленитѣ родители нашата сжкрѣбъ за голѣмотѣхно нещастие и се молимъ Богу да имъ прати утѣха. Богъ да прости тѣхниятъ Никола!

Епископъ Михаилъ Велички между народа.

II.

Кѣмъ 5 часа следъ обѣдъ пристигнахме въ с. Балабанларъ, О. Пазарско. Това село, като Доброджайларъ, както и по-вечето села отъ този край, се състои отъ нѣколко махли. Кжщитѣ му сѣ много разхвърлени. Всички селяни сѣ женитѣ и децата бѣха излезли край селото да срѣщнатъ владиката. Той не пожали труда си и на тия християни, които даваха външенъ видъ на много бедни хора, да поговори близо ½ часъ и да ги насърди въ борбата имъ съ неплотодородната тѣхна земя. Никога не трѣбва да падатъ духомъ. Трѣбва да пазятъ вѣрата си въ Бога. Тръгнахме пешкомъ презъ селото. Децата—ученици пѣха, заучени въ училището пѣсни, на сжщия гостъ. Раздѣлихме се съ добритѣ, бедни хорица, кѣмъ 6½ часа и следъ ½ часъ бѣхме вече въ Доброджайларъ. Бѣше тъмно. Срѣщнаха ни съ фенери нѣколко души, между които преданиятъ Алекси Вучковъ, и ни поведоха при голѣма група хора, се-

лянитѣ отъ с. Доброджайларъ, които въпреки късното време ни чакаха, събрани вкупомъ. Владиката се очуди на това внимание и каза хубава рѣчь на хората, които го чакаха съ такова усърдие и преданностъ. Село Доброджайларъ е седалище на енория. Има църква. На другата сутринъ се отслужил утрения, а следъ това и водосветъ. Църквата бѣ препълнена съ богомолци. Бѣха се стекли хора отъ сѣседни села. Владиката отново говори и насърди. Въ своята обиколка той се осведомяваше предварително за това, какви пороци и духовни язви въобще се гнѣздатъ въ посещаванитѣ села и въ своитѣ речи силно бичуваше всѣки намѣренъ недостатѣкъ. Особно силно осжждаше той партизанството и пиянството по селата, кражбитѣ и взаимнитѣ умрази. И Доброджайларци чува въ рѣчта на владиката своитѣ слабости.

Кѣмъ 10 часа пр. обѣдъ излѣзохме отъ с. Доброджайларъ на пѣтъ за с. Семенлеръ и отъ тамъ за с. Айлякбой, централно село въ този край. Семенлерчени, сжщо като другаде, ни срѣщнаха край село. Владиката имъ каза добри думи за благодарностъ дето си пра-

вятъ трудъ да оставятъ работата заради него. На поляна край селото се отслужи водосветъ. Владиката пакъ каза проповѣдь, порѣси всички, посети една частна кжща, направи и въ нея водосветъ, и, изпроводенъ пакъ отъ всички, продължи за Айлякбой. Последното село е на шосето за О. Пазаръ. То е будно село. Има доста интелигентни хора. Край селото намѣрихме събрани почти всички жители на селото начело съ младия и много енергиченъ свой свещеникъ Георги Овчаровъ. О. Овчаровъ привѣтствува владиката съ кръстъ въ ржка. Следъ него говори речъ единъ отъ учителитѣ отъ името на учителското тѣло и ученицитѣ и поднесе букетъ. Хоръ отъ ученици, организиранъ отъ учителъ, запѣ „Многая лѣта владыко!“ и „Достойно естъ“. Владиката н сжрдченъ дето вижда предъ себе си толкова будни хора, каза речъ, въ която се чувствуваше подигнато настроение. Въ рѣчта си той отдѣли много внимание на учителството. Той пожела учителството да се сблужи съ църквата. Него много го трогва обстоятелството, че учителъ го привѣтствува. Нему е много приятно да гледа и слуша какъ учи-

нически хоръ пѣе църковни пѣсни, ръководенъ отъ учителъ. Ето, най вѣрния пѣтъ отъ страна на учителството е избранъ. Отъ тукъ всички се отправиха за църквата, дето въ двора се извърши отъ Преосвѣщения епископъ водосветъ и той отново се обърна съ речъ кѣмъ народа, когото учеше, че трѣбва да си пазятъ вѣрата, защото най сжщото нѣщо за човѣка е вѣрата въ Бога. Всички се порѣсиха. Бѣше 4 часа следъ пладне. Единъ часъ по-късно се отслужи вечерня, а на другата сутринъ се отслужи архиерейска Св. Литургия. Пѣ хора отъ ученицитѣ и пѣ доста хубаво. Преосвѣщениятъ Епископъ каза проповѣдь върху евангелски текстъ. Малката много западнала църквичка на с. Айлякбой никакъ не можеше да побере дошлитѣ богомолци. Единъ отъ заветитѣ, що остави Епископъ Михаилъ на айлякбойци бѣше този, че тѣ трѣбва въ най скоро време да си направятъ прилична за тѣхното село църква. Иначе Айлякбойци добре посрѣщнаха и изпратиха своя високъ гостъ и той си отиде съ отлични впечатления за тѣхъ и за тѣхния младѣ и многообещающъ свещеникъ. Бѣше срѣда кѣмъ 11 часа

пр. пл. Отправихме се за сел. Демерджиляръ. И тукъ селнитѣ срѣщнаха своя гостъ въ голѣма радостъ. Учителтъ, Христовъ привѣтствува владиката съ рѣчь отъ страна на селото и му подаде букетъ отъ цвѣтя. Владиката отговори сжщо така съ речъ. Отъ тамъ всички отидохме въ селско параклисче, сгушено въ една долина между вѣковни дървета. Мѣстото е много поетично. Църковната камбана е поставена на едно грамадно дърво, разклонено много оригинално. Обстановката бѣше такава, що остави дълбокъ споменъ у пжтницитѣ. Въ параклиса направи водосветъ. Владиката отново каза проповѣдь на християнитѣ и порѣси всички. Отъ тамъ кѣмъ 1 часа сл. пл. извърнахме въ с. Айлякбой. Въ 2½ часа бѣхме въ с. Еревицъ. Селянитѣ и тукъ срѣщнаха много радостни владиката. Той имъ каза напжтствени думи. Ето ноемото селско параклисче имъ свети вода. Отново имъ ка поучение и порѣси всички. Посети следъ това кжщата на единъ отъ църковнитѣ настоятели, който лежеше боленъ на легло, насърди и ободоления и продължи пѣтя с. Палазаръ.